Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg. Nr. 1. *Den 1. October 1873.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Ældste George Q. Cannon,

afholdt i Logan City den 29de Juni 1873.

Jeg anser Belærelserne, som vi have erholdt gjennem disse Forsamlinger, af væsentlig Vigtighed; og jeg haaber de ville blive ledsagede af ret velsignede Resultater hos dem, der have været Tilhørere. Det er af megen Magtpaaliggenhed for vore Søskende at besøge Forsamlingerne. Der har maaske aldrig, siden Organisationen af denne Kirke, været nogen Tid, da de Hellige mere tiltrængte en paapegende, tydelig og bestemt Undervisning, end netop idag. Vi ere komne til et Punkt, hvor en større Kraft synes at være nødvendig for os i alle Livets Omstændigheder, paa det vi som Ældster og Hellige kunne være istand til at udholde og modstaa alle de Prøvelser, med hvilke vi komme i Berørelse. Med Hensyn til min Person, kan jeg bære mit Vidnesbyrd, at ingensinde følte jeg mere end i den senere Tid, Nødvendigheden af at leve for Herrens Gjerning og have Aanden og Kraften af Kristi Religion hvilende over mig. Jeg ser omkring mig og bemærker de forskjellige Forhold, som omgive mine Søskende; jeg ser den store Forandring, som har fundet Sted i de forbigangne 2 à 3 Aar. Disse Dale, som engang vare saa afsondrede og ensomme, saa sjælden besøgte af en Fremmed, men næsten udelukkende beboede af de Sidste-Dages Hellige, ere nu blevne forandrede i mange Henseender. Vi ere ikke længere det forladte Folk, vi vare for 5 Aar siden. Jernbaner gjennemskjære vore Egne; den saakaldte Civilisation angriber os i alle vore Setlementer og Byer; Lasten raver gjennem vore Gader; Uretfærdighed og Uret findes paa Steder, hvor Retfærdighed og Ret skulde besidde det øverste Herredømme; og i mange Henseender have vi nu Ting at strides med, hvilke vi aldrig, siden vi bleve organiserede som et Folk, vare undergivne.

Vi ere nu blevne til et talrigt Folk.

Siden vor Ankomst til disse Dale, ere Tusinder af Børn opvoxne fra Barndoms- til Ynglingsalderen og fra denne Alder til Modenhed. Disse ere ubekjendte med Verden og dens Veje, og ikke fortrolige med de mangfoldige Fristelser, Prøver og Onder, der have Sæde i Samfundene udenfor vort Bjerghjem. Denne talrige Klasse af vor Bekjendelse er nu bragt Ansigt til Ansigt med en ny Orden af Tingene. Rigdom tiltager omkring os; og de, som modstode dens Indflydelse i tidligere Dage, ere nu, da de paany ere udsatte for dens Fristelser, mere svage og falde som Ofre for dens Magt. Disse Omstændigheder maa frembringe en alvorlig Eftertanke. Ingen Mand eller Kvinde med Fornuft kunne tage Zions Tilstand i Betragtning, medmindre de maa føle, at dersom ikke „Mormonismen“ og mormonske Institutioner have havt deres Prøvelser før, saa have de dem sikkerlig nu. De have altid været undergivne Prøvelser; og vi som et Folk have ogsaa været dem undergivne. Men Tanken opstaar, hvorledes kunne vi paa den bedste Maade værne os mod alle de Ugudeliges Indbegreb og Anmasselser? Hvorledes skulle vi bedst befæste os, paa det ikke Ugudelighed skal herske i vor Midte, men at vore Efterkommere maa blive bevarede i den hellige Tro, saaledes at vi gjennem dem maa være istand til at overlevere de kommende Slægter den uvurderlige Sandhedsarv, som Gud har skjænket os?

Dette er Spørgsmaalet, som opkommer i vort Sind; og hvis vi gjøre, som vi lære, skulde den første Tanke være hos Enhver af os: hvilken Vej skulle vi følge for paa den mest virksomme og gavnlige Maade at sætte alle vore Pligter i Udførelse? Herrens Tjenere have gjennem disse Forsamlinger paa en overmaade ligefrem Maade udpeget Vejen, som ligger for os. Dersom vi tillade os selv at blive overvundne af Kjærlighed til Verden, da Farvel til vor Fremtid og til de herlige Forventninger, der ere os givne gjennem Kristi Aabenbaringer. Ikke desmindre, jeg har helt forskjellige Tanker fra disse med Hensyn til dette Folks Fremtid. Der vil udentvivl, som i de forbigangne Tider, være dem, der ville fornegte Troen, opstaa mod Præstedømmet, blive besejrede af Rigdommes Bedrageligheb, overtræde Herrens Love og falde som Ofre for Apostasi; men jeg føler forvisset om og kan bære mit Vidnesbyrd i denne Dag, at Størstedelen af dette Folk vil staa fast og leve i Retfærdighed, indtil Zion er fuldkommen grundlagt og gjenløst paa denne Jord. Men der behøves fra vor Side en fuld Hengivenhed til Evangeliets Principer. Vi maa paa en sand og oprigtig Maade omvende os fra enhver Tanke og Følelse, der staa i Modstrid til vor himmelske Faders Villie. Vi maa fremfor alle Ting vise Lydighed til det hellige Præstedømme, som han har sat i vor Midte, og ikke tillade, at lave og overmodige Følelser faa Indgang i vort Hjerte eller fostres deri. Jeg kan ikke begribe, hvorledes et Menneske kan være skikket til at annamme celestial Herlighed, medmindre det er villig til at ofre Alt for Herrens Skyld. Hvis jeg besidder et Stykke Land, Hus, Penge, Kvæg eller en god Forstand og et kraftigt Legeme og ikke vil opgive noget eller endog Alt, dersom det forlanges, til Guds Riges Opbyggelse, eller som det maa blive fordret af Herren, da maa jeg forstaa, at det vil være umulig for mig at komme ind i Guds celestiale Rige.

Kunne I forstaa og fatte, at enhver Ting, vi have, bør ifølge Herrens Ønske lægges paa Alteret? Er der Noget, som er nærmere til Eders Hjerte end Jesu

Kristi Evangelium? Er der Noget, som staar mellem Eder og den fuldkomne Lydighed, I bør vise til Herrens Villie, saaledes som aabenbaret til Eder gjennem det hellige Præstedømme? Dersom der er, maa I se til at blive fri for det. Vi maa i den Grad ydmyge os for Gud, saa vi faa større Kjærlighed til hans Gjerning og en mere forøget Lydighed til hans Præstedømme, end vi nu have for verdslige Ting. Paa ingen anden Vis kunne vi blive et Folk efter Herrens Bestemmelse. De forskjellige timelige Forhold blandt dette Folk synes hver Dag til mig at vise Nødvendigheden af en fuldstændig Forandring i dem. Vi læse i Mormons Bog, at da de gamle Nefiter begyndte at blive rige, i Lighed med os nu, begyndte Guds Aand at aftage i deres Midte. Der vare nogle, som besade Midler til at klæde og oplære deres Børn bedre end deres Naboer. De Rige vare i Besiddelse af Vogne, Heste, fine Klædebragter samt andre Bekvemmeligheder og Fordele fremfor de Fattige, og som Følge heraf bleve de delte i Klasser; og de Førstnævnte ophøiede sig i deres Følelser over de Sidstnævnte. Dog en stor Del af de Fattige vare ydmyge og søgte Herren. Rangsforskjel herskede og var ledsaget af de dertil henhørende Onder. De bleve opblæste af Stolthed, og Herren tillod som Straf, at Lamaniterne kom over dem. Dog efterat Krige havde opslugt deres Kraft, begyndte de atter, modløse over den Ødelæggelse, der havde fundet Sted blandt dem, at ydmyge sig for ham og søge efter hans Hellig-Aand til at dvæle i deres Hjerter.

Vi ere nu som dem underkastede nøiagtig de selvsamme Indflydelser. Vi forøge vore Rigdomme, og hvis vi tillade vore Hjerter at være formeget henvendte paa verdslige Ting, ville vi i Lighed med dem blive undergivne de samme Gjenvordigheder. Herren vil ikke tillade os at vige ustraffede bort fra hans Gjerning. Han vil lade vore Fjender komme over os eller straffe paa anden Maade for at bringe os til Ydmyghed. Han har planlagt en Vej, ved hvilken vi kunne undgaa alle disse Onder; og jeg ønsker i denne Dag, da det er en Gjenstand, som særlig ligger mig paa Sindet, i de Bemærkninger, jeg agter at fremsætte, at henlede Eders Opmærksomhed paa dette Emne.

I denne Kirkes Barndom, aabenbarede Herren til sit Folk et System, som de skulde efterleve. Det er bekjendt blandt os som: Enoks Orden; og det synes til mig som om Tildragelserne, der ophobe sig omkring os, skulde bringe os til at overveje og berede vore Hjerter til at antage denne Ordens Udøvelse. Og medmindre vi, tidlig eller sildig, eftersom det skulde behage Gud gjennem sin Tjener Brigham at bestemme det, antage denne Orden, ville vi blive nndergivne alle de Ulykker og slemme Følger, som have ledsaget den nærværende Tingenes Orden, under hvilken Menneskene synes at leve og arbeide for sit eget Selv alene, uden at have nogen Tanke for Andre. Faa, meget Faa nære nogen Tanke med Hensyn til det Heles Bestaaende.

Vi kunne læse i Mormons Bog, at efterat Jesus havde været hos Nefiterne, havde de Alting fælles, eller med Bogens Ord: „De havde Alting tilfælles; derfor var der ingen Rig eller Fattig blandt dem." Naturligvis var dette Regelen ifølge Aabenbaringerne, Frelseren gav til dem. De begyndte ifølge Beretningerne Udøvelsen af denne Orden Aar 36 af vor Tidsregning, det er: strax efter at Frelseren have været blandt dem. Dengang vare de under gunstige Omstændigheder for at antage den. De Ugudelige

vare dræbte, og Landet renset for deres Nærværelse. Byer vare nedsunkne, og Søer vare opstaaede i deres Sted. Bjerge vare nedfaldne paa andre Byer, stor Ødelæggelse havde fundet Sted i Landet, og de Tilbageblevne vare sammenligningsvis et godt Folk. For 165 Aar, eller 167 Aar efter Kristi Aabenbarelse i deres Midte, det er: indtil Aar 201 af vor Tidsregning, levede Nefiterne under denne Orden. De udbredte sig over hele Nord- og Syd-Amerikas Land. De levede i Retfærdighed, ja vare saa retfærdige, at Frelseren, idet han talte om dem ved Profetiens Aand, sagde, at ikke en Sjæl af de Slægter skulde gaa fortabt. Deres Samfundsorden var i Lighed med det Tusindaarige Rige, hvad der angik Fred, Sandhed, Dyd, Retfærdighed og broderlige Følelser. De levede tilsammen som én Familie for et Tidsrum af 167 Aar. Ingen Rangforskjel, ingen Strid, intet Fjendskab, ingen Rig og ingen Fattig, men alle deltoge i Lighed af de himmelske Gaver; og Herren har sagt i sine Aabenbaringer til os: „Dersom I ønske at være lige i de himmelske Ting, maa I ogsaa være lige i de jordiske." De vare lige i himmelske Ting, hvisaarsag de ogsaa vare paa det samme Trin med Hensyn til de jordiske.

Naar man, uagtet Beretningernes Kortfattethed, læser om denne Tidsperiode, bringes man uvilkaarlig til at ønske, at man havde levet i de Dage og boet blandt et saadant Folk. Herren forudsaa og forudsagde gjennem sine Tjenere, Profeterne, at der vilde komme en Tid den fjerde Generation, da Modstanderen igjen vilde gjenvinde sin Magt over Menneskenes Børns Hjerter og bringe dem paa Afveje. Og hvad var den første Ting de udførte, for at berede Vejen for Opfyldelsen af denne Forudsigelse? Begyndelsen var Forkastelsen af dette Systemet og Klassificeringen mellem den Rige og Fattige. De begyndte at bygge Kirker for sig selv og søgte at adskille sig fra deres Søskende; de dannede Rangsforskjeller og inddelte sig i Klasser, og dette var Aarsagen til den sidste Ødelæggelse af den nefitiske Nation.

Mine Brødre og Søstre, jeg nærer ingen Tvivl om, at dette jo vil blive Maaden, paa hvilken Djævelen vil paany erholde Magten over Menneskenes Børn, efter at det Tusinaaarige Rige, om hvilket vi kunne læse, er tilende. Jeg tror, at det Tusindaarige Rige med dets Herlighed vil blive indført ved Udøvelsen af dette System blandt de Sidste-Dages Hellige. Naar denne Tingenes Orden bliver sat i Udførelse, vil Menneskenes Hjerte være hengivet til Herren i en Grad, som vilde være ganske umulig under den nærværende Organisation blandt dem. Nu ere vi undergivne Fristelser og Prøvelser samt udsatte for Onder, hvilke vi ikke skulde være det Mindste bebyrdede af, dersom vi levede under den Orden, jeg har hentydet til. Jeg tror ikke, at Satan, hvis vi skulde leve med en Orden, vi nu have, for tusind Aar, nogensinde vilde blive saaledes bunden i vor Midte, at han ikke skulde have Magt over vore Hjerter. Der maa ske en Forandring i vore timelige Affærer og lægges en Grundvold, som vil knytte os sammen til Et.

Hvorledes er det med os nu? Dersom en Mand har en Hest, og hans Broder skulde ønske at kjøbe den, søger han at vinde saa megen Fordel ved dette Salg som mulig. Hvis han har en Vogn eller noget Andet at sælge, ser han saa hen til sin Broders Fordel? Maaske Nogle ville gjøre det, men dette er ikke meget almindelig; de Fleste søge, uden Hensyn til deres Brødres Velfærd og Fordel, at faa saa Meget for sine

Varer som kan opdrives. Der er en vedvarende Appel til Egenkjærligheden under vore nærværende Omstændigheder. Man er fristet til at søge Fordele paa sine Medmenneskers Bekostning; og der gives ikke endnu noget Middel, som tilfulde kan modarbeide denne Følelse. Som et Faktum: der skal en stadig Kamp under vor nuværende Tilstand til at underkue det Onske hos os at vinde Fordele paa vore Medmenneskers Bekostning.

Der er noget Unaturligt i denne Tingenes Orden, som staar i Modstrid til Guds Vilie. Hvorfor skulle vi være underkastede saadanne Følelser og bestandig have til at strides med dem? Mange Sidste-Dages Hellige have opgivet Handel og andre Forretningsgrene, grundet paa, at de ved disse vilde udsætte sig for en Følelse af Vinding, som er meget farlig at komme i Berørelse med. I Handel ligger der en Fristelse til at tilegne sig Fordele ud af de Nødvendighedsartikler, som omsættes blandt vore Søskende. Under Enoks Orden blev man ikke fristet paa denne Maade. Personlig Vinding vilde ikke under et saadant System været Maalet eller Gjenstanden for Menneskenes Liv og Virksomhed; og Herren har aldrig dannet os i det Øjemed, at vi skulde arbeide for os selv alene. Naar vi komme i den rette Tilstand og under en vis Orden, ville vore Onsker være ganske naturlige, og vi ville have Lejlighed til at virke med alle Evner, baade aandelige og legemlige, uden at staa i nogen Fare med Hensyn til vor Sjæls Frelse. Vi kunne da handle og vexle, sælge og kjøbe, og indlade os paa hvilkensomhelst Forretning uden at være omgivne af de Onder, som vi nu have at kæmpe med.

Herren har aabenbaret Planen, og den er ganske ligefrem; men de Hellige maa have Tro for at antage den. Der ere en stor Mængde Onder, som vilde blive udryddede af Tilværelsen, dersom dette System sattes i Udførelse. Hvorfor ere Menneskene fristede til at stjæle? Hvorfor søge Mange at tilvende sig Ejendomme, som ikke tilhøre dem? Vilde de handle saaledes, hvis Samfundet var organiseret paa en rettelig Maade? Nej, de vilde ialfald ikke blive fristet til at gjøre det. Fristelserne, vi ere underkastede, ere for en stor Del Resultaterne af den mislige Organisation i Samfundet.

Jeg tror, der gives Tusinder af Mennesker i den kristne Verden, som bedrive Hor idag, men som vilde ophøre med et saadant Levnet, dersom de vare bekjendte med og kunde praktisere Ægteskabsloven, som Herren har aabenbaret. Menneskene bedrive Hor grundet paa Samfundets daarlige Tilstand i Verden. Jeg kunde fremsætte i Mængde af Onder, som existere i Nutiden, men det gjøres ikke nødvendig, da vi alle mere eller mindre kjende Verdens Tilstand. Djævelen har opfundet alle de Midler, han har i sin Magt, for at besnære Menneskenes Børn og forhindre dem i at gjøre Guds Vilie. Dog, naar vi gjøre Herrens Villie, ville vi af Hjertet bekæmpe Modstanderen; og ville faa stor Kraft, hvis vi søge at udføre Skaberens Hensigter og Aabenbaringer, som han har tilkjendegivet os. Vi vinde Magt og Styrke; om kort Tid vil vor Salighedsfjende være bundet i vor Midte og vil ikke have Magt til at friste os; og dette vil ske, ved at vi adlyde Herrens Befalinger og vor Herres Jesu Kristi Aabenbaringer. Jeg tror ogsaa, at naar Satan efter de tusinde Aar atter bliver løst for en Tid, vil dette ske formedelst at Menneskeslægten afviger fra de Principer, som Herren har aabenbaret, nemlig: fra Enoks Orden, som maaske da ogsaa vil være udøvet blandt dem.

Djævelen kan ikke paa lettere Maade erholde Magt over Menneskehjerterne, end ved at appellere til deres Lyster, Begjærligheder og lave, egenkjærlige Ønsker. Dette vil blive en sand Aarsag til, at han atter faar Herredømme.

Det er ikke saa haardt at komme overens med en Mand, naar der ikke er Spørgsmaal om hans Penge eller andre timelige Ting, som han er omgivet af. Jeg haaber at se en Forandring i denne Henseende; jeg beder om det og er villig til at arbejde for det. Jeg forventer, I ville henvende Eders Opmærksomhed paa denne Gjenstand, og at I ville søge af al Eders Kraft til at forberede baade Eder selv og Børn, paa det I maa være beredte, naar Herrens Tjenere skulle finde det passende at sætte dette System i praktisk Udførelse blandt os.

Der har været Tale om, hvilket I maaske have hørt, at et vist Landdistrikt i denne Dal skulde optages i dette Øjemed. Dersom jeg levede her, vilde jeg antage et saadant Forslag med Glæde; dog paa samme Tid vilde jeg maaske, med Hensyn til min egen Person, skjælve af Frygt for, at jeg ikke skulde være istand til at udøve denne Handling paa den rette Maade. Ikke desmindre, hvis jeg boede her vilde jeg hilse et saadant Foretagende med Fryd; thi det gjør Intet til Sagen, hvad min eller Eders Person angaar, naar blot Herrens Værk ruller fremad, naar blot hans Hensigter blive fuldbyrdede og Jorden med dens Indvaanere blive frelste. Jeg føler, at det vedkommer ikke Sagen, hvad min Skjæbne maa blive, dersom kun dette maa blive fuldkommet, at Herrens Herlighed maa komme over Jorden og Sandhedens og Retfærdighedens Regjering maa blive indført.

Min Tro er, at Herren, naar disse Ting ville komme til Udøvelse, vil udføre større Gjerninger i vor Midte, end vi nu kunne fatte. Vi have tænkt, at vor Herre opsætter med sit Komme. Vi have nu været organiserede som en Kirke for omtrent 43 Aar, og undertiden have vi følt, som om ikke Guds Gjerning gjorde saa hurtige Fremskridt som den burde. Der ere gyldige Grunde for dette. Den er hverken standset eller forhalet, men gjør i Modsætning hertil stadig Fremskridt, omendskjøndt ikke med den Hurtighed, som vil finde Sted, naar vi faa større Tro og blive mere fuldkomne i vore Handlinger. Jeg har som Følge af en Udflugt, som Br. Brigham, jun. og jeg havde til Cumorah-Høien for omtrent 3 Uger siden, havt mine Tanker henvendte paa de tre Nefiter, som have været paa dette Land, og jeg har nydt en stor Vederkvægelse ved at læse Guds Forjættelser angaaende deres Virksomhed og den Gjerning, som af dem skal blive udført blandt Hedningerne og Jøderne, ogsaa før Kristi Komme. Jeg tror, at de arbeide i denne Dag for det store Værk, som skal udføres paa Jorden. Der ere Medhjælpere eller Udsendinge, som virke for Herrens Hensigters Udførelse og for Opfyldelsen af hans Profeters Forudsigelser, om hvilke vi for nærværende Tid blot kunne have et indskrænket Begreb. Dog vi nyde kun Lønnen for vort eget Arbeide. Hav Eders Tanker henvendte paa de Pligter, som paahvile Eder. Vi skulle ikke tro, at disse Ting ere afhængige af os alene; men dersom vi arbeide med Trofasthed, ville vi udentvivl blive Redskaber i Herrens Haand til at udføre hans Hensigter og fuldkomme hans Forudsigelser med Hensyn til hans Værk og til de ti Stammer, Jøderne og Hedninge-Nationerne. Der ere Kræfter ifærd med at berede Jorden for de Tildragelser, som vente den, og for Fuldbyrdelsen af alle de store Profetier, som angaa den. Disse have

vi ingen nøjagtig Kundskab om, men vi behøve ikke nære den Tro, at Alt hviler paa de Sidste-Dages Hellige, og at vi ere de eneste Redskaber i Guds Haand til at sætte disse Ting i Udførelse. Himlens Kræfter ere delagtige med os i dette Værk.

Denne Jord er Guds Børns Arv. Den har været skjænket, ikke alene til os, men ogsaa til de Trofaste, som levede før os. De vogte paa vore Bestræbelser med stor Medfølelse og virke i deres Sfære for Udøvelsen af de samme store og herlige Goder. De have dvælet paa denne Jord og synge den Sang, omtalt af Johannes den Aabenbarer: „Kristus har gjort os til Konger og Præster for sin Gud, og vi skulle regjere paa Jorden". Og Sjælene af dem, som have lidt Martyrdøden, raabe under Alteret: „Herre, du Hellige og Sanddru! hvorlænge tøver du at dømme og hævne vort Blod paa dem, som bo paa Jorden?" De ere fulde af Iver for Zions Gjenløsning, for Fuldførelsen af Herrens Bestemmelser og for Oprettelsen af hans fuldkomne Rige paa vor Jords Overflade. Men hvis vi ikke opfylde vore Pligter, vil Herren tage fra os Arven; og den Krone, han har forjættet os, vil han i saa Fald give til Andre.

Vi ville gaa Glip af disse Ting, medmindre vi med fuldkommen Villighed og Glæde udføre det, som Gud forlanger af os; thi der gives ingen større Glæde, end den man føler ved at tjene Herren og holde hans Befalinger. Denne Glæde kan ikke sammenlignes med den, man kan nyde i Verden. I Sidste-Dages Hellige vide dette formedelst den dyrebare Hellig-Aands Gave, som I have annammet, hvilken har hvilet over Eder ved Dag og ved Nat, hvilken har blødgjort Eders Hjerter og bragt Eder til at græde Glædestaarer over Guds Godhed mod Eder. Og alligevel kunne vi være ligegyldige, alligevel kunne vi have vore Tanker henvendte paa Bagateller, og alligevel kunne vi sætte vor Saligheds-sag paa Spil, blot fordi vi ere bange for at sætte Guds Befaling i Udførelse.

O! hvilket daaragtigt Folk ere vi, dersom vi tillade os en saadan Fremgangsmaade. Hvorledes kunne vi saa staa for Herrens Domstol og svare for os med Hensyn til Brugen af de uvurderlige Velsignelser, som han har tildelt os? Hvorledes kunne vi staa for denne skrækkelige Dom, hvis vi ikke have været trofaste? Paa hvilken Maade skulle vi retfærdiggjøre os for vor Troløshed? Vi kunne ikke gjøre det, men ville komme til at krybe tilsammen ved hans Nærværelse, naar vi paa saadan Maade blive bragte Ansigt til Ansigt med vor almægtige Dommer.

Maatte Herren hjælpe os til at være trofaste indtil Enden, maatte vi elske Gud over alle Ting, maatte vi hengive os ganske til hans Tjeneste i alle vore Dage og testamentere Sandheden som en dyrebar Arv til vore Børn er min Bøn i Jesu Navn, Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. October.

Med dette Numer af „Stjernen" agte vi at begynde den 23de Aargang, og vort Haab er, at den maa nu ligesom tidligere finde Indgang saavel hos Søskende som blandt vore Venner og Veiyndere. Dette Tidsskrift er beregnet paa at udsprede Lys og Kundskab med Hensyn til den for vor himmelske Fader sande og velbehagelige Gudsdyrkelse. Enhver, som ønsker at kjende vore Troeslærdomme, kan blive oplyst i denne Henseende ved at læse disse Blade. Vort Motiv er at give vore Medmennesker al den Oplysning, de ville være rede til at annamme, saavel ved Skrift som ved mundtligt Vidnesbyrd. Vi ønske ikke at holde vore Lærdomme hemmelige for vore Omgivelser; men det er en frivillig Sag for Alle, som maatte føle Attraa til at kjende og undersøge den saa ilde omtalte „Mormonisme", at blive bekjendt med den.

Vort Haab er, at Herrens Aand maa være vor Vejleder i at udsprede hans Værk, hvad enten det sker skriftlig eller mundtlig, blandt vore skandinaviske Medbrødre. Maatte vi, idet vi nedskrive vore Følelser og de Lærdomme, vi have erholdt, altid være besjælede af Sandhedens Aand, paa det vi aldrig skulde skrive Andet end det, som er i Overensstemmelse med Guds Villie og Frelsningsplanen, han har aabenbaret. Vort Formaal er at udsprede korrekte Principer, det vil sige: Lærdomme, som staa i nøjagtig Samklang med den hellige Bibels Ord. Skulde det alligevel hænde, uagtet Sandheden er vort Løsen, at vi stødte an i en eller anden Ting, saa er ikke dette grundet paa nogen Fejl i vor Tro eller i Evangeliet, men er ene og alene et Foster af Ufuldkommenhed fra vor Side.

Mange af Nutidens Præster ere meget tilbøjelige til at undersøge, om vi støde an, og dersom de saa finde Noget at „hænge deres Hat paa", ere de strax rede til at gjøre en Myg til en Elefant og udbasunere, at vi prædike falske Lærdomme. Skriften siger: „Den er en fuldkommen Mand, som ikke støder an." Vi tro ikke, at vi ere fuldkomne, hvisaarsag vi let kunne tage Fejl. Ikke desmindre, vi fremstaa aabent og frimodig for Gud og alle Folk, og bekjende, at vi have annammet Sandheden med Befaling om at forkynde den for Verden. Minoriteten blandt os ere uddannede i denne Verdens Kløgt og Kunster; dog alligevel blive vi udsendte for at prædike Omvendelse til denne Slægt. Vi søge at efterleve vor Religions Forskrifter; vi have en ubegrændset Tillid til Herren, som styrker os til at udgaa i den vise Verden for at bære vort Vidnesbyrd om Kristi Evangelium. Vor Tale er altid improviseret. Vi bruge ikke den Fremgangsmaade som Nutidens Theologer — eller den kristne Verdens Ledere, nemlig at indstudere paa Forhaand, hvad vi skulle tale. Vi bruge ikke udsøgte Ord eller smigrende Talemaader for at appellere til Menneskenes Følelser; men vi holde os til Kristi Raad som lod: „Om I stilles for Konger eller Fyrster, saa vær ikke bange for, hvad I skulle sige, thi det skal

lægges Eder paa Tungen i den samme Time." I Tillid til disse Ord og i Simpelhed staa vi frem for Folket, formanende dem til at gjøre Bod, tro paa den treenige Gud og blive døbte til deres Synders Forladelse.

Behøver man at være Skriftklog for at kjende Herrens Veje? Visdom i verdslige Ting er udentvivl god, men ikke absolut nødvendig, og i mange Tilfælde er den af mere Skade end af Gavn; thi ved den blive de Fleste hovmodige, opblæste og indbilde sig at kunne Alt og forstaa Alt uden Bistand og Visdom fra ham, der er Ophavet til enhver god Egenskab, som Mennesket kan være i Besiddelse af. Verdslig Visdom er ikke at foragte, naar den staar i Forbindelse med guddommelig Visdom; men staar den udenfor denne, da gavner den ikke Nogen til Salighed; thi Guds Visdom omfatter al den Visdom, som nogensinde herskede paa Jorden.

Skriften lærer os, at hverken Kristus eller hans Apostle vare studerede eller lærde Mænd; dog alligevel vare de Sandhedens Budbærere, der havde Frelse at tilbyde den jødiske Slægt, dersom de havde villet annamme den. Men Menneskene vare dengang, som de ere idag: de troede paa de Skriftkloge og Farisæers Vidnesbyrd. Folkets Ledere vare dengang, ligesom vore Nutids-Præster, Mænd, der havde studeret i en Synagoge i aarevis, og som selv havde taget sig Myndighed til at prædike og forvalte Herrens Ordinancer, men var dette af noget Gavn for dem? Nej, aldeles ikke, de maatte ifølge Frelserens Vidnesbyrd gaa under ved Jerusalems Ødelæggelse; og vi vide, at disse Mænd, der vare Kristi værste Modstandere, ikke alene led en grusom Død ved denne forfærdelige Ulykke, som ramte Staden, men at de ogsaa ville komme til at svare, for deres Handlinger, naar de engang stilles for Guds Domstol. De ophidsede Folket og bevirkede, at disse i Blinde gik og korsfæstede Frelseren, samt udryddede alle hans Tjenere.

Vi have undergaaet omtrent den samme Skjæbne. Præsterne bevirkede, at Profeten Josef og Patriarken Hyrum Smith bleve myrdede; de vare de fornemste Redskaber til at udøve Voldsgjerninger mod alle vore Troesfæller og uddrive dem fra den ene Stad efter den anden. De have ogsaa for en stor Del været Aarsag til den Forfølgelse, vi have været undergivne i disse Lande. Men Advarslen lyder til Saadanne: Omvend Eder i Tide, at ikke Herrens Dom skal komme over Eder. Vid, at vi forkynde Sandhed og Intet uden Sandhed; vi besidde Fuldmagt fra det Høje til at forrette alle Herrens Ordinancer her paa Jorden og ere udsendte for at prædike Kristi Evangelium, der „er en Livslugt til Livet for den, som vil annamme det, men en Dødslugt til Døden for den, som forkaster det". Vi ere i Lighed med Apostlene fordum tagne fra vore forskjellige Haandteringer og gaa frem i Tillid til Herren og uden Frygt for at tilbyde de Oprigtige Frelse. Maatte Menneskenes Øjne blive opladte, saa de kunde se Vigtigheden af at tjene Gud og vandre efter Bibelens Forskrifter, det er Lønnen vi i dette Liv ønske for vor Bestræbelse. Verdens Anseelse er Intet for os. Vi søge at naa Hæder og Værdighed hisset.

Præsident Erastus Snows Hilsen

til de Hellige i Europa, efter hans Afreise fra disse Lande for maaske aldrig mer at vende tilbage.

Udenfor Queenstown den 11te Juli 1873.

Jeg ønsker at sige nogle faa Ord til de Hellige i Adspredelsen.

Evangeliet, som er bragt til Eder fra Amerikas Land, er af Herren og ikke af Mennesker. Abrahams, Mose, Jesu og Joseph Smiths Gud lever endnu og regjerer i Zion. Men mange falske Aander ere udgaaede i Verden for at bedrage Nationerne; „og dersom det var mulig, vilde de bedrage endog de Udvalgte."

Se til, kjære Søskende, at I hædre Eders Kald og Udkaarelse. Forøg Eders Tro med Dyd, Maadehold, Taalmodighed, Gudfrygtighed og Sparsomhed i alle Ting. I ere Herrens Husholdere, derfor vis Eder selv værdige i Alt. „I kunne ikke tjene Gud og Mammon." „Rens Eder, I som bære Herrens Kar!" Fly det Onde og hold fast ved det Gode.

Herren har sagt ved sine Tjenere Johannes og Josef: „Kom ud af hende (Babylon) I mit Folk, at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager. Thi hendes Synder naa indtil Himlen, og Gud har kommet hendes Uretfærdigheder ihu." Dette har en særegen Henthydning til de sidste Dage. Dersom I ønske at udgaa med Eders Familier fra denne gjenstridige Slægt og være Medhjælpere i at lægge Grundvolden til vor egen Stammes Gjenfødelse, maa I fly til Zion, til Herrens Hus' Bjerg. Ejheller skulde I vente for Nogen at komme derfra eller at sende Eder Midler for at drage Eder ud af Babylon, i Lighed med Lot, som af Englene blev ført ud af Sodoma; men det er Enhvers Pligt at udøve Tro og Gjerninger for at virke til deres egen Udfrielse. Dersom Eders Tro ikke er forfængelig, da er det af væsentlig Vigtighed at blive afsondret fra den ugudelige Verden. Lev ikke i Eders adspredte Tilstand efter Verdens Vis, men som Arvinger af den rene Tro og et helligt Haab. Ingen Selvfornegtelse og intet tilsyneladende Offer kan være for stort for Eder, naar I derved kunne fly ud fra Babylon. Søg derfor, enhver Husbonde, Hustru og Barn, til at holde godt Hus med Eders Fortjeneste og de Midler, I besidde. Ophør med at øde Penge paa Ting, som I kunne undvære. Vær ikke ødsel og overdaadig i hverken Mad eller Drikke, Klædedragt eller Eders Husholdning. Lær at forskaffe Eder det Nødvendige saa billig som mulig, bed Herren om Visdom til at anvende enhver Skilling paa den rette Maade og læg tilside Midler til Eders Emigration. Og hvis I søge til at gjøre vel for Eder selv i denne Henseende og vise for Gud og hans Tjenere, at I agte Zion og hendes Velsignelser af mere Værd at hige efter end Babylons Herlighed, vil Herren uden Tvivl i sin egen belejlige Tid udstrække sin hjælpende Haand: thi det er et sandt Ordsprog, „at Gud hjælper dem, som hjælpe sig selv."

Naar I forlade Babylon, stræb da til at lade al hendes Aand og Lyst blive tilbage; i modsat Fald vil Zions Land ikke blive noget Zion til Eder. Zions Børn skulle enten helliggjøre Landet til Herren ved at efterleve hans Befalinger eller ogsaa forgaa. Fly al Utugt, afstaa fra berusende Drikke, bed uden Afladelse og vær paa Vagt mod det Onde.

Ældsterne skulde være nidkjære i deres Formaninger, faderlige i deres Raad, utrættelige i at belære, vise et følgeværdigt Exempel og ihukomme, at Ansvaret vil hvile paa dem, om de undlade at advare saavel Hellig som Synder mod deres daarlige Veje. Lad Eders Exempel være værd Efterlignelse, og Eders Ord krydret med Velvillie. Bed ofte til Herren, at hans Aand maa inspirere Eder med Visdom til at tale og handle paa passende Maade. Maa Herrens Kraft, Naade og Fred være Eder rigelig tildelt er min Bøn i Jesu Navn, Amen.

Erastus Snow.

Korrespondance.

Kristiania, den 24de August 1873.

Præsident C. G. Larsen.

Kjære Broder.

Jeg griber idag Lejligheden til at give Dem en Beretning om Kristiania Konference, førend jeg forlader den for at drage til mit Hjem i Zion. I Forening med Biskop Knud Petersen samt flere Zionsbrødre, ankom jeg hertil den 30te Marts 1871. Omendskjøndt vi følte os lidt bekymrede og nedslaaede ved at skulle forlade vore Familier og Søskende i vort dyrebare Bjerghjem, droge vi ikke destomindre afsted glade i Aanden, med den gode Bevidsthed, at Herren formedelst sine Tjenere havde fundet det behagelig at kalde os til at være Sandhedens Forkyndere. Da jeg rejste til Zion i 1862, vare vi i 5 Maaneder paa Vejen fra Danmark til Salt Lake City. Paa Tilbagerejsen i 1871 medtog Turen ikke mer end 24 Dage. Hvilken uhyre Forskjel fra nu og dengang! Nu er det blot en Lysttur for vore Søskende at rejse til Utahs Dale.

Ved vor Ankomst til Kjøbenhavn begave vi os til „Skandinaviens Stjernes" Kontor, hvor vi bleve hjertelig modtagne af Brødrene Cluff og Thomassen. Jeg fik derpaa Lejlighed til at besøge mine Slægtninge og mange Venner i Jylland, hvor jeg opholdt mig til den 16de Juli. Medens jeg vandrede om blandt Befolkningen i disse Egne, havde jeg Anledning til at bemærke, at den samme Kjærlighed og velmente Gjæstfrihed var herskende nu, som da jeg for flere Aar tilbage for et Tidsrum af 7 Aar bar Vidnesbyrd om Evangeliet blandt dem.

Den 20de Juli ankom jeg til Kristiania for første Gang, hvor mine Søskende bøde mig velkommen; og den 8de Oktober overtog jeg Præsidiet over Kristiania Konference, som er en meget vanskelig og vidtudstrakt Arbeidsmark, hvor igrunden Høsten er stor, men Arbejderne faa, hvilket jeg er kommen til Kundskab om ved at rejse omkring blandt de Hellige i Landet. Her i Kristiania har været mange Ting at varetage, dog saa ofte, som Tiden har tilladt det, har jeg besøgt vore Søskende i Konferencen. Jeg kan bevidne mine Brødres og Medarbejderes Trofasthed i at virke for Guds Riges Fremme og Sandhedens Udbredelse blandt vore Medmennesker. De have været udholdne, uforsagte og nidkjære i

at udføre deres Kaldspligter, og jeg føler til at nedbede Herrens Velsignelse over dem og ønsker at hans gode Hellig-Aand maa dvæle i deres Hjerter, saa de maa forblive trofaste og udholdne til Enden.

Her ere mange trofaste og oprigtige Søskende, som jeg elsker, thi jeg véd, at Herren har Behag i dem. De have staact i Pagten i mange Aar og baaret Dagens Byrde og Hede; og mit Ønske er, at Tiden snart maa være nær for deres Udfrielse. De ere for største Delen alle gode Søskende, som efter bedste Evne søge at opfylde deres Pligter og fremrulle Herrens Værk. De betale i Forhold til Omstændighederne, som omgive dem, deres Tiende og foregaa deres Medmennesker med et godt og følgeværdigt Exempel. I 1872 emigrerede 71 og i 1873 82 af vore Søskende herfra til Zion, hvilket viser, at ikke saa faa forlade os hvert Aar. Vi ere inderlig taknemmelige til vore Brødre og Søstre i Zion og navnlig til vor Broder Præs. Young, som baade i Ord og Handling bidrager det Meste til de Fattiges Udfrielse og Guds Riges Fremgang. Vi takke ogsaa vore skandinaviske Søskende for deres tiltagende Iver i at samle Midler til at forløse deres Søskende fra Babylons Mørke og Trængsel. Det var at ønske, at de, som fik Lejlighed til at rejse hjem, maatte være værdige dertil, paa det ikke Babylons, men Guds Børn maatte komme til Zion, som navnlig skal være et Opholdssted for de Rene af Hjertet.

I de 1¾ Aar, jeg har præsideret her, ere 200 Sjæle blevne tillagte Menigheden ved Daab; dog nogle have ligesom Soen atter vendt tilbage til den skidne Søle.

Regnskaber og Alt, henhørende til Konferencen, ere efter min Formening i god Orden overleverede til min kjære Broder Andersen, som jeg haaber, Herren vil velsigne og assistere, medens han skal virke som Prædikant i disse Lande.

Maaske nogle Nyheder kunde interessere Dem; jeg vil derfor fortælle Lidt om Kongens (Oskars) og Kronprinsen af Preussens Ankomst hertil. Kongen kom den 1ste og Kronprinsen den 3die August. Den sidstnævnte høje Personlighed nød, uagtet sin kjække, mandige Optræden og vindende Væsen, ingen særdeles begejstret Modtagelse af Publikum; men de højere Autoriteter og Statsmænd, som tidligere ikke havde havt de hjerteligste Følelser for Tysklands Magthavere, beviste nu den dybeste Ærbødighed og mest smigrende Forekommenhed mod Kronprinsen. Jeg kan ikke forundre mig saa meget derover, thi der er altid Fordele ved at vise saadanne Folk Ærbødighed, især for de højere Stænders Vedkommende. Saadanne Personer ere i Almindelighed vel forsynede med Ordener og besidde Magt til at uddele mangeslags verdslige Gunstbevisninger, og herpaa, tror jeg, er for en Del den Hyldning, de møde, grundet. Der gjordes megen Stads af disse kongelige Personer; og blandt andet var der et stort og brillant Fakkeltog til Oskarshal paa Ladegaardsøen. De Tysksindede havde arrangeret et Bal for Kronprinsen; men de bleve vistnok meget skuffede, da hans Højhed, istedet for at overvære deres anrettede Festlighed, tog med Kongen til Oskarshal. Hovedstadens Indvaanere bleve tilsidst ganske mætte af Festlighederne og følte sig frie og glade, ved disse høje Gjæsters Afrejse.

Jeg havde den Ære at overvære et Præstemøde i Slotskirken, i Anledning af Konfirmationen, Ægteskabet og Sognebaandets Løsning. Over 350 Stemmer vare for Konfirmations-Tvangsløftets Ophævelse, og næsten ingen imod Denne Forhandling ventes at ville blive

fremlagt i næste Storting. Tillige blev der drøftet og diskuteret en hel Del angaaende det borgerlige Ægteskabs lige Gyldighed med det præsteliges. Efter en temmelig varm Debat blev endelig Resultatet saaledes, at ogsaa denne Sag forhaabentlig vil komme op for næste Storting. Størsteparten var imod Sognebaandets Løsning, hvilket bestaar deri, at Enhver, ligemeget hvilket Sogn, han tilhører, kan gaa til et andet og faa de præstelige Ordinancer udførte. Denne Sag blev derfor staaende ved det Gamle, nemlig: Enhver er bunden til at have sine Ordinancer forrettede i det Sogn, han tilhører, ligemeget om han ynder sin Sjælesørger eller ikke.

Som en stærk og væsentlig Modsætning til de Sidste-Dages Helliges Fremgangsmaade i deres Forhandlinger, fremgik der, at ikke et eneste Forslag blev enstemmig vedtaget. Iblandt de Hellige hersker der Enighed i saavel religiøse som verdslige Forhandlinger, men Enigheden, hvorpaa Kristi Efterfølgere skulle kjendes, bemærkede jeg ikke meget til blandt disse kristne Ledere; thi Præsterne, som Brødre og Medarbejdere i ét Samfund, syntes ikke at være i nogen høj Grad besjælede af den sande Aand i deres Troesprinciper. De førte ikke et Sprog, som var et Særkjende paa Guds Tjenere; de anvendte ingen Besindighed i deres Optræden, men stode frem, bevæbnede af en Stridsaand og med et oprørt Sind, der ofte bragte dem til at bruge mindre passende Udtryk i deres Tale. Der var en stor Ordstrid, og jeg tror neppe, der vare mange blandt dem, som havde den samme Mening og Anskuelse med Hensyn til Religionsspørgsmaalet. Dog, jeg hørte ingen gjøre nogen Bemærkning angaaende det Ubibelske i Konfirmationsordinancen. De vare vist alle enige om, at den var ret. Man kunde høre de yngre staa frem og irettesætte de ældre; og der herskede i det Hele taget en Splidagtigheds og Tvedragts Aand over denne Forsamling af de saakaldte Sjælesørgere. Underlig er det, at Menneskene ere blinde nok til at overse Saadant. Et Samfund med saadanne Ledere kan efter min Dømmekraft ikke være Kristi Kirke; thi dens Symbol er: Enighed i alle Ting.

Enkelte føle Interesse for Evangeliet og komme til vore Forsamlinger. Der er megen Opvækkelse paa somme Steder i Landet, og mange Skrifter sælges. Told-, Postembedsmænd og Andre, med hvilke vi have staaet i Forbindelse, have været meget imødekomne mod os.

Jeg sender de Hellige i Kristiania min hjertelige Tak for al deres Godhed mod mig. Maa Herrens Velsignelse hvile over Eder tilligemed alle mine Søskende i Adspredelsen, og maa hans Aand bevare Eder i Troen, indtil I naa Maalet, hvortil vi alle skulde stræbe. I Haab om, at min lange Skrivelse ikke har trættet Dem altfor meget, Broder Larsen, ønsker jeg, at Herren maa bevare Dem i det Kald, De indtager, og med flittig Hilsen til Dem med Medarbejdere paa Kontoret og i Missionen, tegner jeg mig

Deres Broder i den evige Pagt

I. C. A. Weibye.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Journal of Discourses").

(Fortsat).

Nauvoo, den 24de April 1845.
Til Hans Exelence James K. Polk,
Præsident af de Forenede Stater.
Ærede Herre.

Tillad os paa et undertrykt og ilde behandlet Folks Vegne at fremføre nogle Punkter til Deres nøjagtige Overvejelse. Vi haabe, naar det vil falde Dem belejlig og i Betragtning af denne Sags Vigtighed at erholde et venligt og utvetydigt Svar paa denne Skrivelse.

Det er ikke vor Agt for Nærværende at detaillere de mange og haarde Forurettelser, der ere blevne os til Del i den Nations Midte, hvor vi vare fødte og opdragne. Største Delen af os have i lang Tid været loyale Borgere i en eller anden af disse Forenede Stater, over hvilke De har Æren at præsidere, medens nogle faa Andre blandt os blot gjøre Krav paa de Forrettigheder, som tilkomme fredelige og lovlige Emigranter, der ere komne hertil i den Hensigt at gjøre Unionen til deres fremtidige Opholdssted.

Vi sige, vi ere et undertrykket Folk. Vi have faaet privat Underretning fra de højeste Autoriteter om, at det hverken vilde være vist eller sikkert for os at votere paa Navnelisten, alligevel have vi bibeholdt Stemmerettighed, indtil vore bedste Mænds Blod har været udgydt baade i Missouri og Illinois, uden at Morderne ere blevne straffede.

De er udentvivl vel bekjendt med Historien om vor Uddrivelse fra Missouri, ved hvilken Lejlighed Snesevis af vore Brødre bleve myrdede. Hundreder døde formedelst Nød og Sygdom, bevirkede ved de uhørte Lidelser, de maatte gjennemgaa. Vore Ejendomme, til Værdi af flere Millioner, bleve ødelagte og henimod femten tusind Sjæle flygtede for deres Liv til de dengang gjæstfrie og fredelige Egne i Illinois. De er vistnok ogsaa bekjendt med, at Staten Illinois bevilgede os en liberal Haandfæstning, som var af uindskrænket Sukcession, og under hvis Værn private Rettigheder ere blevne antagne. Grundet herpaa er her opvoxet en By, der er den største i hele Staten, og hvis Indvaaneres Antal udgjør omtrent 20,000.

Men den grumme Holdning, som Staten Illinois har antaget ligeoverfor dette Folk, forbyder os at tænke at denne Stats Hensigter ere mindre hævngjerrige end Missouris; thi den har allerede gjort Brug af sine Soldater med de exekutive Autoriteter som Anførere til, under de mest hellige Forsikringer om Beskyttelse og Sikkerhed, at overgive vore bedste Mænd i lovløse Morderes Hænder.

Som et Slags Oprejsning for denne uhørte Troløshed, blev det os tilkjendegivet ved de højeste Autoriteter i Staten, at Lovene skulde blive satte i Kraft og Morderne bragte for Retten. Dog, Blodet af disse uskyldige Ofre var neppe borttørret af Skuepladsen for denne Rædselsgjerning, hvor Borgere i en souveræn Stat havde myrdet to forsvarsløse Herrens Tjenere, vor Profet og Patriark, førend Statens Senat befriede en af Gjerningsmændene i denne oprørende Handling fra Fogden i Hancock County og udnævnte ham til en hæderlig Stilling i den lovgivende Forsamling. Og de, som af Hancock County's Højesteret vare kjendte for Delagtighed i Mordet paa Generalerne Josef og Hyrum Smith, ere nu tilladte at gaa paa fri Fod, søgende maaske for flere Ofre.

For at sætte Kronen paa Udførelsen af disse blodige Gjerninger, har Staten ogsaa gjenkaldt de haandfæstede Rettigheder, ved hvilke vi maaske paa en lovlig Maade kunde have forsvaret os mod vore Fjender. Dersom vi herefter skulde forsvare os mod Voldshandlinger, hvad enten de komme under Skygge af Loven eller andre Skikkelser (thi vi have god Aarsag til at forvente dem paa begge Maader), ville vi udentvivl blive anklagede som Oprørere og komme til at lide Straf; og hvis vi fortsætte at være passive og ikke gjøre Noget til vort Selvforsvar, ville vi sikkerlig omkomme, thi vore Fjender have svoret vor Ødelæggelse.

Og videre, ærede Herre, ville vi med Deres Tilladelse bemærke, at General Josef Smith, under hans korte Levetid, var, anklaget for kriminelle Forbrydelser, indstævnet for Retten i dette Land omtrent halvtredsindstyve Gange, men hver Gang blev han frikjendt, omendskjøndt hans Fjender, eller rettere, hans religiøse Opponenter vare hans stadige Dommere. Og videre bevidne vi, at vi som et Folk ere lovoverholdne, fredelige og uden Skyld; og som Saadanne, opfordre vi Verden til at bevise om os Noget til det Modsatte. Og medens andre mindre Byer i Illinois have havt deres egen Ret, indført til at domme Forbryderne, ere vi blevne betagne ethvert Middel, med Undtagelse af den offentlige Magistrat, til at afstraffe Marodører og Mordere, som snige omkring for at tilføje os Skade.

Vi haabe, ærede Herre, at De med disse Fakta for Dem vil uden Ophold skrive os til, og som en Fader og Ven meddele os, hvad Forholdsregler vi skulle tage. Vi ere Bundsforvante i det samme store Forbund. Vore Fædre, ja mange af os, have udgydt Blod for vort Land, og vi elske dets Konstitution af Hjertet.

I Israels Guds Navn og i Kraft af det forstærkede Baand mellem Land og Slægt, anraabe vi Deres venlige Mellemkomst i vor Favør. Vil det være formeget for os at bede Dem sammenkalde en særegen Kongres og bevilge os et Asylum, hvor vi uhindrede kunne leve i Nydelsen af vore Rettigheder og dyrke vor Religion? eller vil De i en Extra-Skrivelse til Kongressen, naar denne er samlet, anbefale en Advarsel mod alle disse grusomme Handlinger af Undertrykkelse og Vold, som ere blevne udviste mod dette Folk i Staterne Missouri og Illinois? eller vil De begunstige os med Deres personlige Indflydelse og officielle Rang? eller vil De tilkjendegive Deres Anskuelser angaaende det saakaldte „Great Western Measure“, nemlig om at lade de Sidste-Dages Hellige nedsætte sig i Oregon, i det nordvestlige Territori, eller i en Egn, saalangt fjernet fra Staterne, at ikke den kuende Haand skal knuse alle gode Principer og udelukke alle Følelser af Patriotisme hos dem?

Ærede Herre, idet vi nu med dybe Følelser have oprakt vore bedende Hænder, ville vi anraabe Dem som en Fader, Ven, Patriot og Leder for en mægtig Nation ved den amerikanske Friheds-Konstitution, ved Blodet af vore Forfædre, som have kæmpet for denne Republiks Uafhængighed, ved vore Martyrers Blod, som er bleven udøst i vor Midte, ved vore Enkers og Faderløses Jammerraab, ved vore myrdede Fædre, Mødre, Hustruer, Børn, Brødre og Søstre, ved Rædsomheden af en snarlig Ødelæggelse, planlagt af hemmelige Forbund, der søge at ombringe os, og ved ethvert kjærligt Baand, som knytter Menneske til Menneske og gjør Livet ønskelig, at yde os øjeblikkelig Hjælp, at undertrykke Pøbelherredømmets Voldsomheder, at anvende deres personlige Indflydelse til at lade os nedsætte os som et Folk i Udøvelsen af vore saavel

civile som religiøse Rettigheder, enten hvor vi nu ere, eller i en anden Del af de Forenede Stater eller paa et Sted, bortfjernet derfra, hvor vi, saa snart som Omstændighederne tillade det, kunne bo i Fred og Sikkerhed. (Forts.)

Et Raab til den Vildfarne.

O, Menneske kan Du ej se,
At Du er i Vildfarelse,
At Du ej holder Herrens Bud,
Men skejer fra hans Bane ud?
Vend om! vend om! mens det er Tid
Og strid med os den gode Strid.

Vi i en Prøvestand jo er,
Derfor, O Ven, forsigtig vær
Og tro ej, at Du kommer hjem
Til Faderen i Himmelen,
Medmindre Du vil vandre saa,
Som Herren byder Dig at gaa.

Du kom herned paa Jorderig;
Og Maalet hvorfor Herren Dig
Har skabt og nedsendt her paa Jord:
Er forat Du, ved hans Budord,
Skal vandre saa, at Du igjen
Kan naa til ham i Himmelen.

Engang vi alle var hos ham,
Som nu benævnes Verdens Lam,
Som bar al Verdens Synd og Nød,
Paa det vi frelste ved hans Død
Maa komme der, hvor han nu er,
Og blive frelst fra alt Besvær.

Dog frelst vi ej kan blive, Nej,
Hvis vi forlade Herrens Vej
Og føle os i Synden ned,
Samt kaste bort den Kjærlighed,
Som Kristus, der som Verdens Ven,
Lod skjænke hen for Synderen.

Nej! frelst Du blive kun kan paa
Betingelsen, at Du vil staa
I Pagt med Herren al din Tid
Og stride Troens gode Strid.
Derfor, O Ven! lyt til hans Ord
Og gjør hans Villie her paa Jord.

Red.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.